

Chương 16

“Có Một Cô Giáo Dạy Múa Mới V Đẹp, Vừa Trẻ Trung Vừa Xinh Đẹp.”

Đúng là thời gian thấm thoát thoi đưa.

Đây là suy nghĩ của Lệnh Mạn sau khi nhìn thấy Liên Tĩnh.

Cậu thanh niên to xác không sợ trời không sợ đất trong trí nhớ của cô ngày nào, hôm nay trở về đã thành một người đàn ông chín chắn thành thực, trở thành một chàng trai ưu tú giàu có mà bao nhiêu người con gái muốn lấy làm chồng.

Một thân âu phục áo sơ mi phẳng phiu, cà vạt cũng thắt tỉ mỉ cẩn thận.

Lần đầu tiên nhìn hắn ăn mặc như thế cô chỉ cảm thấy không quen, đến hiện giờ thì lại cảm thấy rất hoà hợp, có lẽ cách giải thích tốt nhất cho việc này chính là do thời gian đã trôi qua quá lâu rồi.

Ngay cả dáng vẻ khi uống cà phê của hắn, cũng dường như là một người hoàn toàn khác so với cái người tùy tiện trước kia.

Liên Tĩnh mỉm cười, lúc hắn cười thì đôi mắt híp lại: “Sao cứ nhìn anh mãi làm gì?”

Lệnh Mạn không khỏi cảm thán: “Chính là cảm thấy, những năm này anh đã thay đổi rất nhiều.”

“Vậy sao?” Liên Tĩnh không cho là đúng: “Thật ra thì người thay đổi nhiều nhất trong chúng ta chính là em.”

“Em?”

Lệnh Mạn nghe thấy những lời này thì cũng không truy hỏi, chỉ cười cho qua.

Liên Tĩnh nói với Lệnh Mạn, lần này hắn trở về nước là để bàn bạc một dự án hợp tác với công ty của tập đoàn Nhất Thiên, nếu như thành công, tài sản của Liên Tĩnh có thể lên đến vài trăm triệu.

Đây rõ ràng là một tin rất vui.

Nhưng không hiểu sao khi nghe thấy tên công ty này Lệnh Mạn lại cảm thấy hơi quen tai, cẩn thận nghĩ lại...

Tập đoàn Nhất Thiên?

Rốt cuộc đã nghe ở đâu nhỉ?

Lệnh Mạn vẫn còn chưa kịp hỏi thần, lại nghe Liên Tĩnh nói tiếp: “Mạn Mạn, anh vẫn còn một chuyện phải nói cho em biết.”

Lệnh Mạn sực tỉnh: “À, chuyện gì, anh nói đi.”

So với dáng vẻ bình thản khi kể về chuyện công việc vừa rồi, bây giờ vẻ mặt Liên Tĩnh hơi khác lạ.

Thần sắc cả người hắn trở nên ngưng trọng.

“Anh kết hôn rồi.”

Lệnh Mạn hơi há miệng, sững sốt thật lâu.

Không biết nên bày tỏ sự ngạc nhiên hay là nói ra lời chúc mừng.

Thật sự là.

Quá bất thành linh.

Tùng té bào trong não bộ của cô đang nhanh chóng vận hành nhưng vẫn không phản ứng kịp.

Rất lâu sau cô mới tìm lại được khả năng ngôn ngữ của mình: “Khi nào vậy?”

“Hai tháng trước.”

Lệnh Mạn bất tri bất giác bày ra dáng vẻ chúc phúc: “Woa, chúc mừng anh.”

“Cám ơn.” Liên Tĩnh nở nụ cười một lần nữa: “Vẫn chưa tổ chức tiệc rượu, anh định làm ở trong nước, lúc đó nhất định sẽ mời em.”

“Chắc chắn rồi.” Lệnh Mạn nghịch ngợm nháy mắt với hắn, cười nói: “Ha ha, nhớ chờ hồng bao của em đấy.”

Sau buổi gặp gỡ, Lệnh Mạn thất thần đi ra khỏi quán cà phê.

Trong lòng cô có chút trống rỗng, nhưng vẫn chưa hẳn là khổ sở.

Chỉ là có chút buồn bã.

Thời gian trôi qua thật là nhanh, người mà cô thích thời thiếu nữ cũng đã đến lúc phải lấy vợ sinh con rồi.

Mà những tranh cãi giữa bọn họ và Lâm Na lại trở nên xa xôi giống như đã xảy ra từ thế kỷ trước.

Đột nhiên Lệnh Mạn có cảm giác như được giải thoát.

Đoạn tình cảm năm đó cuối cùng chỉ đem lại sự không cam lòng và tiếc nuối, cô và Lâm Na đều hy sinh cho Liên Tĩnh nhiều như vậy, không biết ai ít hơn ai, nhưng cuối cùng thì không ai có thể có được hắn.

Liên Tĩnh không lựa chọn bất kỳ ai trong hai người.

Như vậy cũng coi như công bằng.

Lệnh Mạn biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Khi đến độ tuổi thích hợp, Liên Tĩnh sẽ tìm một người phụ nữ, tay trong tay đi vào nhà thờ, kết duyên vợ chồng.

Cho dù người phụ nữ đó không phải cô cũng chẳng sao hết.

Miễn không phải là cô hoặc Lâm Na thì Lệnh Mạn đều có thể chấp nhận.

Thực ra cũng đã đến lúc đặt dấu chấm hết cho chấp niệm mà cô không quên được suốt nhiều năm trời.

Buổi tối trở về khách sạn, Lệnh Mạn chơi với Đặc Luân Tô một hồi, mười một giờ chuẩn bị lên giường ngủ.

Cô vừa mới nằm xuống thì chuông điện thoại di động reo vang.

Lệnh Mạn xoay người tìm điện thoại, lúc nhìn thấy cái tên hiện lên trên màn hình thì tỉnh cả ngủ, kinh ngạc mở to hai mắt.

Lý Trác Vân lại gọi cho cô?!

Từ lúc lưu số cậu ta đến giờ chưa bao giờ thấy cậu ta gọi điện thoại đến.

Muộn thế này rồi cậu ta còn tìm cô có việc gì?

Lệnh Mạn nhận điện thoại, thế nhưng đầu dây bên kia lại không phải là giọng của Lý Trác Vân.

“Chào chị, xin hỏi chị có phải là người đã đưa Lý Trác Vân đến ký túc hòm trước không ạ?”

Truyền vào lỗ tai cô là giọng của một cậu thanh niên.

Lệnh Mạn hơi ngẩn người: “Ừ, đúng vậy.”

“Lý Trác Vân bị bệnh phải vào bệnh viện.”

“Hà? Cậu ta làm sao?”

“Bị nóng sốt, luôn mê man bất tỉnh.”

Lệnh Mạn cả kinh, sao lại nghiêm trọng như vậy?

Cô vội vàng cầm áo khoác lên đi ra ngoài: “Bệnh viện nào? Chị lập tức đến ngay.”

Nửa tiếng sau Lệnh Mạn chạy tới bệnh viện, may mắn là lúc này Lý Trác Vân đã tỉnh lại, nhưng cơ thể vẫn còn sốt cao, đang nằm truyền nước trên giường bệnh.

Lệnh Mạn sợ anh có bệnh gì nguy hiểm, vội đi tìm bác sỹ hỏi han, lúc ấy mới biết được hoá ra là răng khôn của Lý Trác Vân bị sưng, vì thế mới dẫn tới việc sốt cao.

Sau khi lo lắng thì lại cảm thấy có chút buồn cười.

Mười tám mười chín tuổi, đúng là cái độ tuổi đang mọc răng khôn.

Lệnh Mạn nhớ lại lúc mình ở thời kỳ đó cũng luôn phải chịu đựng những cơn đau nhức khi răng khôn mọc lên, đêm nào cũng ngủ không yên giấc, cuối cùng sau đó hạ quyết tâm nhổ sạch, thế là xong chuyện.

Lần này đến lượt Lý Trác Vân mọc răng, sau này cậu ta tha hồ chịu khổ rồi.

Lệnh Mạn quay trở lại giường bệnh của Lý Trác Vân, gửi lời cảm ơn tới mấy người bạn cùng phòng của anh, đã mượn thể này rồi mà vẫn phải phiền bọn họ đưa đến bệnh viện.

Có Lệnh Mạn ở đây, mấy người bạn cùng phòng cũng yên tâm, lần lượt quay về ký túc xá.

Sau khi mọi người rời đi hết, Lệnh Mạn quay lại nhìn Lý Trác Vân, Lý Trác Vân cũng đang nhìn cô chăm chăm, không hề nói câu nào.

Vẻ mặt anh hơi yếu ớt, quai hàm sưng phồng lên, là đáng vẻ mà Lệnh Mạn chưa từng thấy qua.

Hay nói đúng hơn, đó là đáng vẻ mà đã rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy.

Dù sao thì khi còn bé thể chất của Lý Trác Vân cũng không tốt chút nào, vài ba ngày là lại cảm mạo nóng sốt một lần.

Lệnh Mạn ngồi xuống mép giường, hỏi: “Hôm nay sinh nhật thể nào?”

Lý Trác Vân không muốn nói chuyện, chỉ chớp mắt coi như trả lời.

“Tổ chức tiệc lớn với mấy người Lu Bội San chứ?”

Tiếp tục chớp mắt.

“Mọc răng khôn phải ăn uống thanh đạm, không thể ăn đồ quá cứng, cũng không thể ăn quá nóng, nếu không sẽ thường xuyên bị sưng tấy.”

Lần này thì Lý Trác Vân không để ý đến cô nữa.

Lệnh Mạn biết lời mình nói ra cũng chẳng khác gì chưa nói, anh có thể tiếp thu mới là lạ.

Hồi đó bản thân cô cũng như vậy, cứ mọc răng khôn là đau chết đi được, mỗi lần đều thề cả đời này sẽ không ăn gà rán nữa. Nhưng cứ đến lúc răng hết sưng thì lại ngay lập tức quên luôn cái cảm giác đau đớn, tiếp tục ăn xuống thả phanh.

Dù sao thì Lý Trác Vân cũng mới có mười chín tuổi, còn trẻ như vậy, sao có thể cảm anh hưởng thụ mỹ vị ngon lành chứ.

Trong phòng bệnh yên tĩnh không một tiếng động, phía ngoài hành lang thì thoáng có y tá qua lại, Lệnh Mạn cho rằng cô và Lý Trác Vân sẽ cứ thế mà trở nên trầm mặc.

Không nghĩ tới giây tiếp theo anh lại chủ động mở miệng nói chuyện với cô.

Giọng Lý Trác Vân khô khốc, nặng nề hỏi: “Tối nay cô đi đâu?”

Lệnh Mạn ngó người ra: “Hả?”

“Tại sao không tới?”

Một vấn đề rất bình thường nhưng từ trong miệng anh nói ra lại trở nên vô cùng sắc bén.

Nhất thời khó có thể trả lời.

Lệnh Mạn hơi chột dạ, nói: “Đi gặp một người.”

“Ai?”

“...” Lệnh Mạn không lên tiếng.

Lý Trác Vân nhìn cô không chớp mắt: “Liên Tĩnh?”

“...” Lệnh Mạn nheo mắt.

Gặp quý sao?!

Tại sao cậu ta đoán một phát trúng luôn vậy?

Còn đoán được nhanh như vậy, thật đáng sợ.

Lệnh Mạn tự an ủi mình, chắc cậu ta chỉ đoán mò thôi, đoán mò.

Cô trốn tránh chuyển đề tài, chỉnh lại góc chĩa cho Lý Trác Vân: “Không còn sớm nữa, cậu nghỉ ngơi trước đi.”

Nói xong thì không dám đợi anh phản ứng lại đã vội vàng đứng dậy rời đi.

Lệnh Mạn ngủ ở giường của người nhà một đêm, đau hết cả lưng.

Buổi sáng ngày hôm sau, cuối cùng Lý Trác Vân đã hạ sốt, bọn họ có thể xuất viện.

Y tá đưa bọn họ đến công bệnh viện, dặn dò ngày mai Lý Trác Vân vẫn phải tiếp tục đến truyền nước.

Thiên thần áo trắng nở nụ cười ngọt ngào khiến Lệnh Mạn nhất thời cảm thấy hơi hoảng, cúi đầu xuống thì ngẫu nhiên nhìn thấy thẻ tên và logo của bệnh viện.

Bất chợt trong đầu cô chợt loé lên một chuyện.

Bệnh viện bọn họ đang đứng chính là của tập đoàn Nhất Thiên.

Mà tập đoàn Nhất Thiên, không phải chính là cơ ngơi mà một tay Lý Nghiễm Thời dựng nên từ hồi trẻ sao?

Nói cách khác, công ty mà Liên Tĩnh đang cố gắng muốn hợp tác... chính là của ba dượng cô?

Sau khi ra viện, Lệnh Mạn đưa Lý Trác Vân trở về trường học, thuận tiện hẹn gặp giáo sư Trương luôn.

Sinh viên đi trên đường vào giờ này hầu hết đều là những sinh viên có tiết buổi sáng, Lệnh Mạn nghe thấy một đám nam sinh đi phía trước đang trò chuyện với nhau.

“Haizz, lại phải đến lớp thể dục, chán kinh, chỉ cần nhìn thấy bà giáo viên đó là tôi đã muốn táo bón rồi.”

“Cậu vẫn chưa nghe gì sao? Có một cô giáo dạy múa mới về đó, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy! Nghe nói là du học ở Mỹ về, mấy lớp năm ba được học cô ấy, ai ai cũng đều chăm chỉ lên lớp, không ai cúp cua.”

“Đệch, vậy thì mau mau đi xem thử xem!”

Lệnh Mạn nghe thấy thì thầm buồn cười, nam sinh ở cái tuổi này đúng là thời điểm dư thừa hormone, cái họ quan tâm nhất chỉ là bạn gái hay cô giáo nào xinh đẹp mà thôi.

Lại đi thêm một đoạn, đột nhiên mấy người ở phía trước nhón nháo cả lên.

“Ôi ôi ôi, mau nhìn kìa, chính là cô ấy!”

“Ai cơ?”

“Cái cô giáo mới tới đó!”

“Ở đâu ở đâu?”

“Đứng ở cửa phòng múa! Cái người mặc đồ đen đó!”

Lệnh Mạn nghe vậy thì cũng nhìn sang theo bản năng.

Nhưng lại nhìn thấy Lỗ Ngữ Băng đầu tiên.

Cô cảm thấy không quá kinh ngạc, trước đó đã sớm nghe Lỗ Chí Bình nói là Lỗ Ngữ Băng sẽ học chung trường với Lý Trác Vân, có lẽ hai người họ cũng đã gặp nhau rồi.

Nhưng khi ánh mắt chuyển sang người phụ nữ đang đứng cười nói bên cạnh Lỗ Ngữ Băng, Lệnh Mạn hoàn toàn cứng ngắc.

Lâm Na?

Lệnh Mạn chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình lại gặp lại con người này.

Tại sao lại là cô ta?

Nhưng tại sao cũng không thể là cô ta?

Trẻ trung xinh đẹp.

Du học ở Mỹ về.

Giáo viên dạy múa.

Bất luận thế nào thì Lâm Na cũng có thể xếp thứ nhất.